

Extra allt

Extra allt

Tina Wiman

*Författaren kan nås på e-postadressen
prematurmamma@gmail.com*

Mer läsning finns på

*munderbar.wordpress.com
prematurbloggen.wordpress.com*

ISBN 978-91-633-3886-1

© Tina Wiman 2013

Tryckt hos Lulu.com, USA, 2013

Foto omslag: Artacasta, Dreamstime.com

Till Conny

För om det inte hade varit så mycket av allt,
då hade det inte heller varit
så mycket att älska.

Extra allt	11
Fördelar	13
Visste redan	14
Strategier	18
När luften går ur	23
Autism	27
Infektion gone bad	28
Skulden kan du behålla själv	29
Omsluten	36
Stressad	38
Ansvar	39
Metod eller relation?	40
Statusrapport	45
Vänja sig	47
Julschema	50
Paket i Villa annorlunda	53
Post-operation	55
Den lyckligaste träningsformen?	56
Förstå	65
Andas djupt	66
Born in the USA	68
Snällast	69
Gnäll inte på skolan	70
Igenkänning	73
Normala timmar	75

O-allvar	77
Hakuna matata	79
Broskfisk	84
Stark?	85
Under ytan	87
Receptet på en katastrofal dag	90
Det viktigaste som förälder	92
Kan inte vänta	94
Diagnos eller en klapp på huvudet?	96
Vittring	100
Till er som kämpar	103
Om jag fick börja om	104
Triumf	108
Fem spontana tankar	110
Migrän	114
Evidens	118
Snälla flickor	119
Hej dr H!	122
Vem vurmar för diagnoser?	126
Febereffekten	128
Vidga vyerna	130
Cyniskt	135
Tröttare	138
Orsak och verkan	139
Berikad	140

Att se sanningen i vitögat	142
Städspel	151
Andas	153
Klassikern	154
Låtsad omtanke	157
Odiagnosticerad	159
Tips	165
Såpastjärna	166
Uselt	167
Pappas förmaningar	169
Bota	170
Partydroger	172
Sabotage	175
Undervisad	176
Tystnaden	178
Älskade	181

Extra allt

"Varför glömde han bort mig?" undrade sjuåringen, som stod avklädd och väntade på att få duscha. Barnafadern hade gått ner i källaren för att snabbt kolla om pannan var igång så att det fanns varmvatten att duscha med. Det här var tio minuter senare.

Sjuåringen huttrade. Från källaren hörde jag ljudet av varmvattenpannan som sotades.

"Pappa ADHD-glömde", sade jag. "Du vet, som när jag säger till dig 'gå och sätt på dig pyjamas' och så tänker du att du ska göra det, men sen när du kommer till ditt rum glömmer du, och efter en stund kommer jag och skäller... Det var inte meningen av pappa att glömma. Det bara blev så. Han har ADHD precis som du."

"Va? Har *alla* i vår familj ADHD?!" sade sjuåringen.

”Tja, nästan alla i alla fall. Vi är lite extra speciella i vår familj”, svarade jag.

”Vi är lite extra *galna* i vår familj, menar du!”

Mitt i prick, grabben, mitt i prick. Man skulle kunna säga att nån beställde extra allt.

Fördelar

Det har sina fördelar att ha fullständigt uppriktiga barn.

”Har du stängt hos kaninerna”, frågade jag trettonåringen, som fick i uppgift att göra just det för någon timme sedan. Vi vill helst att kaninerna inte blir uppättna på natten.

”Nä.”

”Glömde du?”

”Inte precis. Hannah ställde sig i vägen för mig och då...”

”Glömde du”, fyllde jag i.

”Inte precis glömde. Jag slängde jackan på golvet och skrek ‘gör det själv då.’”

Ibland vill man bara pussa på honom.

Visste redan

Mathilda ville inte gå till skolan i morse. Igår hade hon varit trött. Läraren hade frågat om hon var trött och det var ändå ingen som sade åt henne att gå och vila. I Mathildas värld var det obegripligt – särskilt som jag sagt innan jag lämnat henne: "Om du blir för trött får du säga till läraren så att du får gå och vila i soffan" – så att gå till skolan en trött dag som denna, det trodde Mathilda var en dålig idé. Hur skulle hon då kunna vila?

"Visste läraren att du var trött?" frågade jag.

"Det syntes på mig!"

"Man kan inte alltid se hur trött nån är. Ibland är det svårt. Sade du att du var trött?"

"Hon frågade faktiskt!"

"Vad sade hon?"

”Är du trött?”

”Och då svarade du...?”

”Ja.”

”Sade du nåt mer?”

”Nej.”

”Bad du att få gå till soffan och vila?”

”Men mamma, jag var för trött för att prata.”

Jag talade om för Mathilda att läraren kanske inte hade förstått att hon var så trött att hon behövde vila. Jag ritade en lång serie på whiteboarden i hallen, som Mathilda vägrade att titta på förrän jag gjorde roliga ljudeffekter till bilderna. Då sneglade hon lite under lugg på den, tillräckligt för att jag skulle tro att poängen gick in.

Jag ritade tankebubblor på figurer i tankebubblor och pratade om vad Mathilda

tänkte, och vad läraren tänkte, och vad Mathilda tänkte att läraren tänkte, och vad läraren tänkte att Mathilda tänkte... Den där magiska förmågan som de flesta människor har, som kallas 'theory of mind'. Mathilda verkade måttligt intresserad, men just biten om vad läraren tänkte att Mathilda tänkte, den verkade väcka lite nyfikenhet i alla fall. Gott så.

Vi fixade en samling talande bilder i iPoden, i Tasuc Schedule, som på olika sätt bad om hjälp, och övade vad Mathilda skulle göra, säga eller visa om hon behövde vila.

På väg över övergångsstället fram till skolan sade jag till Mathilda:

"När man har autism kan det ibland vara svårt att veta vad man ska säga så att andra ska förstå."

”Jag har autism själv, mamma”, sade
Mathilda. ”Jag visste redan det.”